

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **I. P.**
zastoupeného Mgr. Martinem Žákem, advokátem
sídlem Bozděchova 1840/7, 150 00 Praha 5

proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 8. 2021, čj. CPR-20794-2/ČJ-2021-930310-V241

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), uložila žalobci správní vyhoštění rozhodnutím ze dne 7. 6. 2021, čj. KRPA-144223-11/ČJ-2021-000022-SV, podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil správní orgán I. stupně na 18 měsíců. Současně dle § 120a zákona o pobytu cizinců konstatoval, že se na žalobce

nevztahuje důvod znemožňující vycestování ve smyslu § 179 citovaného zákona. Dobu k vycestování stanovil žalobci na 20 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

2. Dále bylo žalobci uloženo zvláštní opatření podle § 123b písm. c) zákona o pobytu cizinců, tj. povinnost žalobce pravidelně se osobně hlásit v sídle správního orgánu I. stupně vždy v pátek v 10:00 hod až do dne odjezdu (včetně).
3. O podaném odvolání žalobce rozhodla Police ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaná“) podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), rozhodnutím ze dne 23. 8. 2021, čj. CPR-20794-2/ČJ-2021-930310-V241, tak, že změnila výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně v části týkající se délky správního vyhoštění; nově rozhodla, že tato doba činí 16 měsíců. Ve zbylé části žalovaná rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Žalobce se nyní podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

4. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné proto, že oba správní orgány se nedostatečně zabývaly posouzením přiměřenosti dopadů správního vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce připomněl, že byl žadatelem o mezinárodní ochranu a pobýval v Praze na základě nájemní smlouvy se svou přítelkyní a její nezletilou dcerou (rok narození 2011) více než tři roky ve společné domácnosti, obě rovněž žadatelky o mezinárodní ochranu. Žalobce dodal, že se snažil finančně zajistit svou rodinu; pokud v ČR pobýval neoprávněně, bylo to pouze jednou a neúmyslně, nedopustil se žádného trestného činu. Jeho vyhoštění by bylo dle názoru žalobce závažným zásahem do jeho soukromého života a životů jeho přítelkyně a její dcery, které jsou na něm finančně závislé. Žalobce kromě toho nemá ve vlasti žádné vazby, je rozvedený, nemá možnost se ve vlasti zaměstnat, bezpečnostní situace v zemi není zcela optimální. Žalovaná dostatečně neuvedla, v čem převažuje zájem státu na vyhoštění žalobce nad tím, kdy žalobce žije v ČR ve funkčním vztahu a vychovává nezletilé dítě. Žalovaná též nevzala v potaz pobytovou historii žalobce a neposoudila dostatečně aspekt integrace žalobce v ČR (pevné sociální zázemí). Žalobce má za to, že žalovaná měla tento poměr vyřešit ve prospěch principu nejlepšího zájmu dítěte a ochrany rodinného života žalobce. Protože tak však neučinila, dopustila se porušení § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců, a také porušení Evropské úmluvy na ochranu lidských práv a základních svobod.
5. Žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil k novému projednání.
6. Žalovaná vzhledem k téměř totožné argumentaci v odvolání odkázala ve vyjádření k žalobě na odůvodnění obou rozhodnutí vydaných ve správním řízení; ve svém postupu neshledala pochybení a navrhla zamítnout žalobu.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

7. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněného žalobního bodu a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud ve věci nařídil jednání na den 25. 10. 2021, neboť žalobce takové projednání věci výslovně požadoval. K jednání se však ani žalobce, ani jeho zástupce nedostavili, aniž by se řádně a včas omluvili. Soud přitom těsně před zahájením

jednání na podatelně soudu ověřil, že z jejich strany nebyla soudu doručena omluva z jednání. Dne 12. 12. 2021 soud obdržel přípis žalované z téhož dne, kterým se z jednání omluvila z důvodu nemožnosti zajistit účast příslušného pracovníka na jednání v uvedený den, aniž by požadovala odročení jednání na jiný termín, a plně odkázala na své písemné stanovisko k žalobě.

8. Soud za dané procesní situace zvažoval, zda lze jednání provést bez přítomnosti účastníků řízení a vydat ve věci rozhodnutí. Žalobce v žalobě k důkazu navrhl provedení výslechu svého, své přítelkyně a její nezletilé dcery. Soud však nepovažoval provedení navržených důkazů při jednání za nezbytné, a to z důvodu jejich nadbytečnosti, neboť v případě žalobce neexistovaly pochybnosti o existenci těchto vztahů a vazeb žalobce – tyto skutečnosti soud (i žalovaná) považovaly za nesporné. Provedení těchto důkazů by přitom nemohlo přispět k prokázání jiných skutečností, které by mohly mít vliv na jiné posouzení věci žalobce. Proto soud návrh těchto důkazů zamítl. Jiné návrhy důkazů žalobce ani žalovaná nevnesli, a ani soud neshledal nutnost dokazování nad rámec obsahu správního spisu. Samotná nutnost provádění dokazování, která by představovala tzv. důležitý důvod pro odročení jednání podle § 50 s. ř. s. tak nevyvstala. Protože soud neshledal existenci ani dalších důležitých důvodů podle § 50 s. ř. s., jednání nebylo nutno odročit na jiný den. Soud tak provedl jednání a rozhodl ve věci v nepřítomnosti účastníků řízení, neboť byly splněny podmínky podle § 49 odst. 3 s. ř. s.
9. Po zhodnocení žalobních bodů v souvislosti se skutečnostmi vyplývajícími ze správního spisu, rozhodnými pro posouzení dané věci, dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.
10. Ze správního spisu vyplynulo, že dne 6. 6. 2021 hlídka cizinecké policie provedla kontrolu žalobce v autobusu MHD, a to v návaznosti na nerespektování výzvy k zakrytí úst a nosu respirátorem. Protože byla reakce ze strany žalobce vulgární a agresivní, došlo též k použití donucovacích prostředků – nasazení pout. Na základě následně provedené lustrace v příslušných databázích Ministerstva vnitra a Policie ČR vzniklo podezření, že žalobce se na území ČR nachází neoprávněně. Dne 7. 6. 2021 bylo s žalobcem zahájeno řízení za účelem správního vyhoštění (čj. KRPA-144223-8/ČJ-2021-000022-SV), a to pro podezření z porušení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců.
11. Správní orgán I. stupně v souvislosti se zahájením řízení o správním vyhoštění poté žalobce vyslechl dne 7. 6. 2021. Z protokolu o tomto výslechu (čj. KRPA-144223-9/ČJ-2021-000022-SV) vyplynulo, že žalobce do ČR přicestoval naposledy dne 27. 1. 2019 automobilem na krátkodobé vízum, přicestoval za prací. Dne 10. 4. 2019 požádal o mezinárodní ochranu. Po pravomocném ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany (*dne 23. 4. 2020, věc vedená zdejším soudem pod sp. zn. 16 Az 55/2019 – pozn. soudu*) žalobce území ČR neopustil proto, že mu jeho zástupce řekl, že bude vše v pořádku. Cestovní doklad má na adrese svého současného bydliště v Praze 9, kde bydlí s přítelkyní, paní T. R., [datum narození], a její nezletilou dcerou A. R. ([datum narození] – *pozn. soudu*) v nájmu, obě jsou rovněž žadatelkami o mezinárodní ochranu. S přítelkyní jsou spolu asi tři roky, její dcera v Praze chodí do školy, nájem platí dohromady. Na dané adrese má označenou schránku i zvonek svým jménem. Je si plně vědom svého protiprávního jednání, neměl na výběr, chtěl si vydělat. Peníze posílal na U. rodině.
12. Žalobce dále uvedl, že je rozvedený, v zemi původu má syna, kterému je 10 let. Dále tam žijí jeho rodiče a bratr. Ve vlasti má dům, bydlí tam jeho rodiče. V ČR nevlastní žádný majetek. Do vlasti se vrátit nechce, kvůli své přítelkyni a její dceři. Nechce tam, protože je

tam vše špatně, mohl by si tam vydělat peníze a bydlet, ale nechce tam žít. Nemá žádnou překážku k vycestování. Nic mu ve vlasti nehrozí, je to bezpečná země, žil tam celý život, ale je to tam těžké. V případě vyhoštění by vycestoval, ale chtěl by znovu požádat o mezinárodní ochranu. Peníze na vycestování mít bude.

13. V ČR nemá žádné kulturní, společenské, sportovní vazby. Vůči nikomu na území ČR nemá povinnost péče či vyživovací povinnost; v ČR nesdílí společnou domácnost s občanem EU. Je zdravý, drogy nebere, s ničím se neléčí. Zdravotní pojištění v ČR má. Trestnou činnost v ČR nepáchal. Žádných doplnění výpovědi nežádal a protokol vlastnoručně podepsal jako úplný a správný. Téhož dne byl také žalobce seznámen s podklady pro rozhodnutí, kdy uvedl, že se k podkladům vyjádřit nechce ani nenavrhl jejich doplnění.
14. Správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 7. 6. 2021, neboť bylo prokázáno, že se žalobce od 23. 5. 2020 do 6. 6. 2021 nacházel na území ČR neoprávněně, a současně bylo zjištěno, že jeho vycestování do vlasti je možné. Zabýval se též nepřiměřeností dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce (str. 4 až 6), přičemž na základě jednoznačně specifikovaných důvodů dospěl k závěru, že vyhoštěním k žádnému nepřiměřenému zásahu nedojde. K uložené době, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU (18 měsíců), správní orgán I. stupně uvedl, že přihlédl k závažnosti a délce neoprávněného pobytu žalobce, a dále ke skutečnosti, že se po pravomocném skončení azylového řízení nedostavil k vydání výjezdního příkazu a v stanovenou dobu nevycestoval z území. V neprospěch žalobce pak správní orgán I. stupně zohlednil též skutečnost, že hodlá znovu požádat o mezinárodní ochranu. Naopak, v prospěch žalobce bylo zohledněno, že žalobce se správním orgánem spolupracoval, plně si uvědomuje svého neoprávněného pobytu a dobrovolně z území vycestuje. Správní orgán I. stupně při posuzování věci žalobce vycházel zejména z výsledků šetření v evidencích Policie ČR a Ministerstva vnitra ČR, výsledku AFIS, z úředních záznamů založených ve spisu, zejména z úředního záznamu o zajištění žalobce ze dne 7. 6. 2021, protokolu o výsledku žalobce z téhož dne a dalších části spisového materiálu ve věci žalobce pod čj. KRPA-144223/ČJ-2021-000022.
15. Žalovaná poté k odvolání žalobce korigovala závěry učiněné v rozhodnutí správního orgánu I. stupně toliko ve vymezení doby nelegálního pobytu žalobce na území ČR (nově od 17. 7. 2020 do 6. 6. 2021), a v souvislosti s tím zkrátila i dobu vyhoštění žalobce na 16 měsíců. S odůvodněním a postupem správního orgánu I. stupně se však ve zbytku zcela ztotožnila.
16. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy.
17. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců [p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
18. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců [r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

19. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců [p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
20. Podle § 15a odst. 1 až 3 zákona o pobytu cizinců platí, že (1) Rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho
- a) manžel,
 - b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje,
 - c) potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie a
 - d) potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.
- (2) Rodinným příslušníkem občana Evropské unie se dále rozumí cizinec, který je ke státnímu občanu České republiky přihlášenému k trvalému pobytu na území ve vztahu uvedeném v odstavci 1 písm. a) až d).
- (3) Rodinným příslušníkem občana Evropské unie se dále rozumí cizinec, který
- a) je příbuzným občana Evropské unie nebo státního občana České republiky přihlášeného k trvalému pobytu na území a
 - 1. je v zemi, z níž pochází, osobou vyživovanou tímto občanem Evropské unie nebo státním občanem České republiky,
 - 2. je v zemi, z níž pochází, členem domácnosti tohoto občana Evropské unie nebo státního občana České republiky, nebo
 - 3. u kterého vážné zdravotní důvody naléhavě vyžadují osobní péči tohoto občana Evropské unie nebo státního občana České republiky, nebo
 - b) má s občanem Evropské unie nebo se státním občanem České republiky přihlášeným k trvalému pobytu na území řádně doložený trvalý partnerský vztah.
21. Na základě prokázaného skutkového stavu dospěl soud k níže popsaným právním závěrům.
22. Mezi účastníky řízení je nesporné, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, a to v období od 17. 7. 2020 do 6. 6. 2021, tj. ode dne, kdy mu skončil oprávněný pobyt poté, co bylo pravomocně skončeno jeho řízení ve věci mezinárodní ochrany, ve spojení s maximální dobou, po kterou stát toleroval pobyt cizinců na území ČR, kterým v době nouzového stavu skončila platnost pobytového oprávnění (tj. do 16. 7. 2020), do dne, kdy byl žalobce kontrolován hlídkou cizinecké policie. Důvodem vydání obou rozhodnutí v řízení o správním vyhoštění byl tedy neoprávněný pobyt žalobce na území ČR v uvedeném období.

23. Žalobce brojil jedinou žalobní námitkou proti nepřiměřenosti zásahu správního vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života, neb zde žije jeho přítelkyně a její nezletilá dcera, obě státní příslušnosti země původu žalobce, které jsou žadatelkami o mezinárodní ochranu.
24. Soud uvedenou námitkou žalobce nepovažoval za důvodnou. Správní soudy setrvale judikují, že s ohledem na znění § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců aplikace tohoto ustanovení nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V daném případě není sporu o tom, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil a v žalobě ani nenamítl opak. Podstatné v této věci tak je, že byly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění, neboť žalobce pobýval na území ČR ve výše specifikované době nelegálně, uvedené skutečnosti byly nezpochybnitelně prokázány a doloženy, a proto správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce.
25. Na uvedené úvahy přitom nemůžou mít žádného vlivu tvrzení žalobce v žalobě, že jeho neoprávněný pobyt byl neúmyslný. Soud jednak uvádí, že uvedené tvrzení je v přímém rozporu s tvrzením, které žalobce dne 7. 6. 2021 uváděl při výslechu, neboť výslovně uvedl, že si je vědom svého nelegálního pobytu na území ČR. K tomu soud dodává, že zavinění žalobce není z hlediska ukládání opatření správního vyhoštění rozhodné; o tom byl ostatně žalobce vyrozuměn i v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Otázka formy zavinění pak může mít případně vliv pouze na délku jeho uložení, a to v závislosti na individuálních okolnostech daného případu buď v podobě polehčujících, nebo přitěžujících okolností.
26. Jako irelevantní z hlediska posuzování podmínek pro uložení správního vyhoštění soud shledal i tvrzení, že žalobce v ČR vede spořádaný rodinný život a snaží se svou rodinu finančně zajistit. I hodnocení těchto skutečností může mít místo pouze ve vztahu ke stanovování délky správního vyhoštění. Délku samotného správního vyhoštění, resp. její změnu, přitom žalobce v žalobě nenamítl, proto se jí soud nemohl s ohledem na znění § 75 odst. 2 s. ř. s. zabývat. Podle tohoto ustanovení *[s]oud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.* V tomto ohledu soud pouze konstatuje, že napadené rozhodnutí obsahuje argumentační část i v této otázce, je tedy přezkoumatelně a přesvědčivým způsobem odůvodněno a soud se s tímto odůvodněním ztotožnil.
27. O správním vyhoštění správní orgán nerozhodne pouze tehdy, pokud to vyplývá z jiného ustanovení zákona o pobytu cizinců, např. § 50a citovaného zákona. Podmínky právě uvedeného ustanovení však v případě žalobce naplněny nebyly. Tyto závěry správní orgány přesvědčivě ve svých rozhodnutích odůvodnily; správní orgán I. stupně na str. 4 až 6 svého rozhodnutí, žalovaná na str. 5 až 7 napadeného rozhodnutí. Při výslechu žalobce jasně uvedl, že před vycestováním z vlasti bydlel v zemi původu v rodinném domě s rodiči, ve vlasti má též nezletilého syna. V ČR nežije s občanem EU ve společné domácnosti, ani nemá k takové osobě vyživovací povinnost. Nemá zde ani žádné ekonomické, kulturní či sociální vazby; veškeré tyto vazby má v zemi původu. Není proto ani pravdivé tvrzení žalobce uplatněné poprvé až v žalobě, že zde má „pevné sociální zázemí“. V ČR sice žije s přítelkyní a její malou dcerou, tyto osoby jsou však státními příslušnicemi země původu žalobce, nikoliv ČR nebo EU, a jsou pouze v postavení žadatelek o mezinárodní ochranu;

nemají tak vyjasněný pobyt na území ČR. Jiné sociální či kulturní vazby žalobce v rámci svého výsledku před správním orgánem I. stupně popřel. Soudu proto není zřejmé, jakýžto „*aspekt integrace*“ nebyl dostatečně posouzen. Údajný rodinný život žalobce s občankami cizího státu – stejného, jako je zem původu žalobce, které jsou navíc v postavení žadatelek o azyl, přitom obecně nelze považovat za pevnou integraci, spíš naopak.

28. Žalovaná na str. 5 napadeného rozhodnutí v posledním odstavci dodala, že žalobce nemůže očekávat, že uložením správního vyhoštění nebude zasaženo do jeho soukromých vazeb, které si na území ČR v době vědomě neoprávněného pobytu buduje, a že tak tyto vazby budou důvodem pro jeho neuložení. S tímto závěrem se soud zcela ztotožnil. Pokud žalovaná na str. 6 shora uvedla, že nic nebrání přítelkyni žalobce a její dceři po dobu správního vyhoštění žalobce navštěvovat ve vlasti, soud konstatuje, že tento závěr je poněkud problematický, neboť obě žádaly o udělení mezinárodní ochrany právě před dosahem státních orgánů vlasti žalobce, ačkoliv konkrétní důvody ani výsledek jejich řízení o žádosti o mezinárodní ochranu nejsou soudu známy. V každém případě však lze bezpečně konstatovat, že v případě obou těchto osob nejde o osoby ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, jejichž postavení či statut by odůvodňoval nutnost zohlednění ve prospěch žalobce. Z definice rodinného příslušníka občana EU uvedené výše jednoznačně plyne, že v případě žalobce nelze mluvit o rodinné vazbě ve smyslu citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců.
29. Soud též nad rámec nezbytně nutného upozorňuje na znění § 122 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které slouží k odstraňování případné tvrdosti zákona o pobytu cizinců, a podle kterého *[v] době, po kterou nelze podle rozhodnutí o správním vyhoštění cizinci umožnit vstup na území, policie cizinci udělí vízum nebo povolí vstup na území, jestliže důsledkem neudělení víza nebo nepovolení vstupu by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince*. Dále lze případně využít postupu podle odstavců 5 a 6 citovaného ustanovení. Bude tedy jen na žalobci, jakou formou se rozhodne realizovat svůj rodinný život s uvedenými osobami. Žalobce přitom není odkázán pouze na život v ČR nebo ve vlasti, ale může svůj rodinný život s přítelkyní a její nezletilou dcerou realizovat v kterékoliv jiné zemi, v níž budou mít vyřízeno potřebné pobytové oprávnění. K tomu se soud ztotožňuje s názorem správních orgánů, že žádné právní předpisy ani mezinárodní úmluvy negarantují *nárok* cizinců na právo pobývat právě v jimi vybraných zemích, tj. ani v ČR. Správní vyhoštění představuje opatření na úseku regulace migrace a vždy bude představovat zásah do soukromého či rodinného života. Podstatou § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců je však určitý korektiv přílišné tvrdosti zákona v odůvodněných případech, kdy by takový zásah byl z hlediska individuálních okolností jednotlivého případu nepřiměřený. Žalobce však dle názoru soudu ve shodě se správními orgány žádný takový nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců netvrdil, a proto nebyl shledán důvod pro jiný postup správních orgánů při ukončování nezákonného pobytu žalobce na území ČR.
30. Za relevantní tvrzení o nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce nelze považovat ani jeho tvrzení, že přítelkyně i její nezletilá dcera jsou finančně na něm závislé, ač by bylo i pravdivé. Postavení žadatelů o mezinárodní ochranu je spojeno totiž i s čerpáním určitých tzv. benefitů stanovených v § 42 až 44 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (finanční a materiální, byť spojených s ubytováním v jednom z azylových zařízení, a dále zajištění zdravotního pojištění) tj. není pravdivé tvrzení, že bez finanční pomoci žalobce by nebylo o jeho přítelkyni a její nezletilou dceru postaráno z hlediska životních potřeb.

Žalobce přitom sám v protokolu o výsledku uvedl, že vůči nikomu nemá vyživovací povinnost, tedy ani vůči dceři své přítelkyně. Tu bude mít patrně někdo jiný, a pokud jí neplní, bude potřeba takovou situaci řešit v režimu jiných zákonů, rozhodně však nejde o jakkoliv relevantní otázku z hlediska situace žalobce v této věci. Navíc, sám žalobce dále v protokolu o svém výsledku uvedl, že by si ve vlasti mohl vydělat, pouze tam nechce žít, neboť „je to tam těžké“. Nic by tedy nebránilo tomu, kdyby žalobce po dobu zákazu vstupu na území ČR potřebné finanční zajištění posílal své přítelkyni z vlasti. Soud v této souvislosti nijak nezlehčuje uvedené tvrzení žalobce, a jistě lze nalézt rozdíly, pokud jde o míru a podmínky zaměstnanosti v zemi původu žalobce oproti ČR, avšak tato skutečnost nemá sama o sobě vliv na otázku uložení správního vyhoštění žalobce, ani na závěr o tom, že v jeho případě nebyl shledán nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Dále soud upozorňuje, že žalobce pochází z tzv. bezpečné země původu ve smyslu vyhlášky č. 328/2015 Sb., v aktuálním znění, neboť sice pochází z U., ale z N. oblasti, která nespadá do částí území zemi původu žalobce, jež za bezpečné uvedená vyhláška nepovažuje, a ani s nimi nesousedí.

31. Soud dále v souvislosti s tímto tvrzením žalobce nemohl ani odhlédnout od skutečnosti, že pokud žalobce na území ČR pracuje a tedy si vydělává peníze na zajištění rodiny (ať už té na U., či té, s níž údajně žije v ČR), činí tak v rozporu s právními předpisy, neboť zde pobývá nelegálně. Evidentně tak nedisponuje oprávněním k pobytu na území za účelem zaměstnání. Bylo by pak dle názoru soudu mírně řečeno absurdní, pokud by nebylo žalobci, který zde nelegálně pobýval zhruba rok, uloženo správní vyhoštění proto, že zde nelegálně pracuje, a to jen proto, že tím zajišťuje rodinu, anebo proto, že je rodina na jeho nelegální práci závislá. Soud proto nemohl žalobci přisvědčit ani v námitce nejlepšího zájmu dítěte (tj. patrně nezletilé dcery jeho přítelkyně), který žalovaná podle názoru žalobce neposuzovala; nejlepší zájem dítěte jistě nelze spatřovat v tom, že současný přítel její matky ho bude finančně zajišťovat z výkonu nelegální práce. Žalobce přitom netvrdil, že jeho přítelkyně není schopna se sama o svou dceru postarat a finančně zajistit, případně proč. K tomu soud pro stručnost dále odkazuje též na své závěry uvedené výše v bodě 31.
32. S odkazem na rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012-39, na který ostatně odkázal i správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí, soud dodává, že princip přiměřenosti spočívá v poměřování něčeho k něčemu. V případě posuzování dopadů správního vyhoštění do soukromého a rodinného života cizince se tyto poměřují k veřejnému zájmu na dodržování právního řádu ČR. Žalobce porušoval zákon o pobytu cizinců vědomě téměř 11 měsíců, svůj pobyt na území ČR neřešil a dále zde nelegálně setrval, a dokonce nelegálně pracoval. Skutečnost, že v této době realizoval rodinný život s osobami – cizími státními příslušníky, ke kterým nemá vyživovací nebo obdobné povinnosti, proto nemůže převážit nad výše uvedeným veřejným zájmem, a žalobce měl přepokládat, že jeho pobyt na území ČR je značně nejistý.
33. V tomto ohledu tedy soud neshledal námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce jako důvodnou. Žalovaná v napadeném rozhodnutí jednoznačně a přezkoumatelným způsobem odůvodnila, proč bylo nutno správní vyhoštění uložit, včetně délky jeho uložení i stanovené doby k vycestování.

IV. Závěr a náklady řízení

34. Soud s ohledem na vypořádání žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji podle 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

35. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. října 2021

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně